

забезпечення оптимального поєднання ринкового саморегулювання економічних відносин і державного їх регулювання. Вирішити проблему можна не в протиставленні цих суспільних явищ, а в їхньому гармонічному поєднанні. Спочатку необхідно знайти провідну ідею, яка б забезпечувала розвиток законодавства в потрібному напрямі. Тобто необхідно відбудувати стратегію правового регулювання економіки, що сприятиме розробці нової моделі господарських відносин, яка була б заснована на інтеграції як приватно-правових, так і публічно правових ланок. Їх рівність може бути забезпечена тим, що вони рівною мірою повинні бути підпорядковані громадському порядку.

Література

1. Віхров О.П. Господарське право. Спеціальна частина: навч. посібник / О.П. Віхров. - К.: Видавничий Дім «Слово», 2004. - 344 с.
2. Господарське право України: навч. посібник / за ред. Н.О. Саніахметової. - Х.: Одиссей, 2005. - 608 с.
3. Господарське право України: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / М.К. Галянтич, С.М. Грудницька, О.М. Міхатуліна та ін. - К.: МАУП, 2005. - 424 с.
4. Господарське право України: підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих закладів освіти / В.М. Гайворонський, В.П. Жушман, Н.В. Погорецька та ін.; за ред. В.М. Гайворонського та В.П. Жушмана. - Х.: Право, 2005. - 384 с.

УДК 346 (043.2)

Армаш Н.О., д.ю.н., доцент,

Дякун І.Р., студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ УКЛАДЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ДОГОВОРУ

Господарський договір є особливим видом договору в основу якого покладаються економічні інтереси. На сучасному етапі чимало проблем виникає під час визнання господарського договору недійсним. В основному відповідні проблеми виникають через відсутність належного правового регулювання.

Господарський договір являє собою особливий вид договорів, з характерними йому особливими ознаками та функціями, за якими його можна відокремити від інших видів договорів. Однією з особливостей господарського договору є те, що його основу покладаються економічні інтереси. Господарський договір завжди укладається з комерційною метою. Через укладення господарських договорів відбувається здійснення

господарської діяльності, яка, у свою чергу здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів. На жаль, на сьогоднішній день, з господарським договором пов'язано ряд проблем, серед яких можна виділити проблеми недійсності господарського договору.

Проаналізувавши проміжок часу в десять років з моменту вступу ГК України та ЦК України в силу, можна говорити про те, що певні положення обох кодексів потребують змін, доповнень та модернізації. Слід погодитися з думкою В.В.Луця про те, що сучасний стан договірної права України характеризується розбіжністю та суперечливістю, що існує у положеннях ГК України та ЦК України, а це, у свою чергу, призводить до несталості господарського обігу та нестійкості господарсько-договірних відносини [4, с. 120]. Варто зазначити, що певна специфіка полягає у тому, що ГК України та ЦК України мають однакову юридичну силу, прийняті одночасно та містять значну кількість норм явно колізійного характеру [3, с. 23]. Переходячи безпосередньо до проблем недійсності господарського договору, слід зазначити, що недійсність господарського договору можна визначити, як встановлену судом невідповідність господарського договору вимогам закону щодо його дійсності, внаслідок чого такий договір припиняє своє юридичне існування та не спричиняє юридичних наслідків, крім тих, що пов'язані з його недійсністю. Відповідно, недійсність господарського договору пов'язана з невідповідністю такого договору певним вимогам (умовам). Однією з проблем недійсності господарських договорів є те, що в ГК України немає конкретно визначених умов, яким повинен відповідати господарський договір для того, щоб він не був визнаний недійсним. Такими умовами є умови дійсності господарського договору. Відповідно до ч. 7 ст. 179 ГК України, господарські договори укладаються за правилами, встановленими ЦК України з урахуванням особливостей, передбачених цим кодексом, іншими нормативно-правовими актами щодо окремих видів договорів. Оскільки господарські договори укладаються за правилами, встановленими ЦК України, вони повинні відповідати і умовам дійсності, які встановлені ЦК України, щодо договору (цивільно-правового договору), але з урахуванням особливостей, зокрема, передбачених ГК України. Отже, для того, щоб визначити, яким умовам дійсності повинен відповідати господарський договір, треба звертатися до правил, встановлених ЦК України, щодо умов дійсності цивільно-правового договору, враховувати особливості, передбачені в ГК України, і тільки тоді можна отримати перелік умов дійсності господарського договору. Важливо зазначити, що використання такої складної конструкції, щодо визначення умов дійсності господарського договору, зокрема через умови дійсності цивільно-правового договору є досить проблематичним, оскільки на господарський договір починають поширюватися норми обох кодексів, у результаті чого починають

виникати колізії та суперечності між нормами.

Також на господарський договір починають поширюватися ті термінологічні неузгодженості, некоректно викладені норми та інші проблемні аспекти, які наявні в ЦК України. У ЦК України умови дійсності цивільно-правових договорів визначаються через умови дійсності правочину. Одним із прикладів термінологічних неузгодженостей ЦК України є паралельне вживання та ототожнення в окремих статтях ЦК України таких термінів, як «правомірність правочину», «чинність правочину», «недійсність правочину».

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року // Офіційний вісник України. - 2003. - №11. - Ст. 462.

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року // Офіційний вісник України. - 2003. - № 11. - Ст. 461.

3. Джунь В. В. До питання про обов'язковість застосування реституції у разі неправозгідності угоди // Вісник господарського судочинства. - 2002. - № 4. - С. 165–168.

4. Луць В.В. Договірне право України: сучасний стан і тенденції розвитку // Щорічник українського права. - Х., 2010. - № 2. - С. 118–125. 10) Майданик Р. А. Цивільне право: Загальна частина. // К.: Алерта, 2012. - 472 с.

УДК 346.9 (477) (043.2)

Армаш Н.О., д.ю.н., доцент,
Панченко І.В., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Господарські правовідносини — це врегульовані нормами права суспільні відносини, котрі виникають у сфері господарювання щодо організації та безпосереднього здійснення господарської діяльності, характеризуються особливим суб'єктним складом, поєднанням організаційних і майнових елементів, значним ступенем регулювання як з боку держави, так і суб'єктів цих відносин.

У Господарському кодексі України знаходимо більш лаконічне визначення, оскільки йдеться про предмет правового регулювання цього кодексу. Згідно з ч. 1 ст. 1 ГК. господарськими визнаються відносини, що виникають у процесі організації та здійснення господарської діяльності між суб'єктами господарювання, а також між цими суб'єктами та іншими учасниками відносин у сфері господарювання [1, ст. 66].

Різноманітність господарських відносин зумовлює необхідність їх